

Medium: Xantypa
Specification: Monthly
Circulation: 21,000
Date: 31 - MAY - 2011

Topic: Nadace Terezy Maxové
Country: Czech Republic
Byline: MARTINA LEIEROVÁ
Page: 42

Title: Tereza Maxova

Tereza Maxová

HLEDÁM VŽDY TO DOBRÉ, V KAŽDÉM ČLOVĚKU I SITUACI

text MARTINA LEIEROVÁ, foto JAN KOLMAN, ARCHIV a PROFIMEDIA.CZ,

Tereza Maxová přijela do Čech jako obvykle jen na skok, stihla několik přehlídek a hlavně propagovala svou nadaci. Momentálně žije v přepychu státu kasin a exotických květin – Monaku, které s omluvným úsměvem nazývá „jihem Francie“. Ale i přes pozlátka a luxus, který ji bezesporu obklopuje, působí jako člověk hledající v životě rovnováhu a stojící oběma nohama pevně na zemi. Už patnáct let úspěšně působí její nadace, která pomáhá českým dětem opuštěným vlastními rodiči. Dosud jim věnovala téměř dvě stě milionů korun.

Nadace Terezy Maxové existuje již čtrnáct let. Máte šanci skutečně sledovat osudy dětí, kterým jste pomohli?

Ano, pokud to je možné. Dva kluky jsem znala od jejich tří měsíců. Brala jsem si je na Vánoce, chodili jsme na pouť. Byli hodně živí, takoví raubíři, třeba mi urvali zrcátka u auta, jakmile jsem si nepověsila tašku někam nahoru, hned mi vzali klíče a někam je zahrabali. Když jim byly čtyři roky, adoptovala je rodina z Anglie.

Viděla jsem je teď po čtrnácti letech. Bylo to krásné setkání. Kluci byli nadšení, když jsem jim vyprávěla, co jsme spolu tenkrát prožili. Jejich tatínek říká,

Když jsme zhruba v roce 1997 začínali, poskytovali jsme hlavně materiální pomoc, časem jsme ale zjistili, že mnohem více je potřeba změnit systém a pomoci dostat děti do rodin.

že kdoví, kdyby měl vlastní děti, jestli by byly takhle šikovné a talentované. Na to, jak měli kluci těžké začátky, tak brzy předešli spoustu vrstevníků. Dnes mluví česky i anglicky, jeden tančí a hraje ragby, druhý navrhuje oblečení a věří, že předčí i Johna Galliana. Jsou milí, inteligentní, citliví a z toho je zřejmé, že vše neovlivňují jen geny. Je příjemné vidět takové šťastné konce. Režisér Jakub Kohák o nich natočil výborný a chápavý dokument.

Byl natočen ale i zcela opačný případ, film SMRADI o problémech dvou adoptovaných romských chlapců podle scénáře Terezy Boučkové. Znáte ho?

Její špatná osobní zkušenost možná odradila spoustu lidí. Myslím, že to není vždy tak jednoznačné.

Podle čeho si vaše nadace vybírá projekty, které finančně podpoří?

Nadace vypisuje tzv. otevřená grantová kola, v jejichž rámci nám přichází spousta žádostí od neziskových organizací, ústavů nebo pěstounských rodin. Ty pak hodnotí grantová komise.

Jak se změnil váš přístup k projektům za těch čtrnáct let, co dětem pomáháte?

Když jsme zhruba v roce 1997 začínali, poskytovali jsme hlavně materiální pomoc, časem jsme ale zjistili, že mnohem více je potřeba změnit systém a pomoci dostat děti do rodin. Dnes pomáháme pěstounským rodinám nebo biologickým rodičům, kterým hrozí odebrání dětí do ústavu. Investujeme hlavně do vzdělání, do potenciálu dítěte. Aby ti, co jsou ochuzeni o vyrůstání v rodině, se něco naučili a získali sebevědomí a jednoho dne se postavili na vlastní nohy. Dáváme hodně peněz do vzdělávání a terapií.

Jaký je váš názor na babyboxy, kam lidé mohou odložit nechtěné novorozence?

Na babyboxy mám dvojí názor. Když se dá miminko k adopci hned v porodnici, nezůstane bez osobních údajů. Ty děti alespoň něco vědí o svém původu. Máme v sobě tu zvědavost zjistit, odkud pocházíme a kam patříme. Představte si, že nemáte vůbec žádnou identitu.

Pak jsou ale případy, kdy babybox může dítěti zachránit život.

V nadaci se seznamujete se spoustou tragických osudů. Jak od nich dokážete oddělit svůj soukromý život?

Je to těžké, těmito příběhy člověk neotupí a hodně věci ho zaráží každý den. Mám ale naštěstí velkou odolnost a výdrž. Žádný problém pro mě není neřešitelný. Někdy se stačí zamyslet, požádat o pomoc. Tyto děti budou jednou dospělé a budou žít mezi námi, takže je důležité, aby dostaly nějaký základ a také podanou ruku. Někdy stačí málo. Člověk si říká, že možná bude alespoň trochu inspirovat nějaké dítě a podílet se na změně jeho osudu.

Jste mediálně známá, což vám určitě zjednodušuje získávání financí pro nadaci. Na druhou stranu, když se známému člověku nepovede něco důležitého, probírají to média. Vyšlo mnoho článků o vašem soukromí, o rozvodu s manželem. Jak jste se s tím vyrovnávala?

■ Dětský den pořádaný firmou Accenturo

■ Na Jarmarku pro šikovné ručičky, 2010

V době, kdy jsem se rozváděla, jsem o tom, že jsem v médiích, vůbec nepřemýšlela. Já jsem sama z rozvedené rodiny, tak jsem hlavně myslela na našeho syna Tobiáše. Důležité je věřit tomu, že bude líp. To neznamená, že je člověk spokojený každý den. Pořád šťastní jsou jenom blázní. Naštěstí mám vrozený optimismus po dědečkovi, který se dožil 92 let. Také si najdu vždycky to dobré v každém člověku i situaci.

Jste mezinárodní rodina, kde se míchá Dánsko, Čechy, Turecko... Jaká je vlastně vaše společná řeč?

Mluvíme každý po svém. S partnerem spolu mluvíme anglicky, já na děti mluvím česky. Turečtina mého přítele je mi ještě vzdálená, on ale česky rozumí, protože jeho rodiče tu žili jako diplomaté. Tobiáš se učil bruslit na stejném stadionu, kde se učil bruslit i on. Ale jsme skutečně kosmopolitní rodina. Jedno dítě mám blondáté a modrooké, druhé tmavovlasé.

Jaké čtete dětem pohádky?

Tobíkovi jsem četla jenom české. Malá Mína má oblíbené pohádky z edice Baby Einstein. Na KRTEČKA je v osmnácti měsících ještě malá, ovšem Tobiáš na něm

vyrůstal. Teď se mu strašně líbí český film **PÁNI KLUCI**. Promítal ho svým kamarádům, kteří nemluví česky, ale přesto se smáli. To je takový věčný film, jako **TRÍ VETERÁNI**, na které se díváme celá rodina. Tobík má ale nejradši příběhy z našeho rodinného života, o tom, jak byl malý, jak

Bydlíme v Monaku – na jihu Francie. My jsme taková kočovnická rodina a děti se dovedou přizpůsobit. Líbí se jim tam, kde mají kamarády a rodiče. Místa jsou druhořadá. Záleží hlavně na tom, s kým jste, a ne, kde právě jste.

jednou dědeček v pyžamu venčil psa a my ho zavřeli venku, že musí znát heslo, a tak dále... to mu zaručeně zvedne náladu.
Hodně cestujete. Kde se dětem líbí?
Bydlíme v Monaku – na jihu Francie. My jsme taková kočovnická rodina

a děti se dovedou přizpůsobit. Líbí se jim tam, kde mají kamarády a rodiče. Místa jsou druhořadá. Záleží hlavně na tom, s kým jste, a ne, kde právě jste.
Váš první jazyk je stále čeština?
Ano, i když žiju v cizině, kde mluvím hlavně francouzsky a anglicky. Proto

čtu česky, což je nejlepší způsob, jak si jazyk udržet, a taky jsem v kontaktu s rodinou a nadací. Někdy sice přemýšlím, jak se co nejlépe vyjádřit, ale češtinu beru jako rodný jazyk. Vážím si lidí, kteří žijí v zahraničí a nezapomínají rodný jazyk a kulturu. ✕